

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 207

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 31 martie 2003

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
101.		Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni	6-11
	2	— Opinie separată	11-12
158.		★	
	2	— Opinie concurentă	13
★			
149.		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
	3	274. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței privind utilizarea echipamentelor, instalațiilor, utilajelor și mijloacelor tehnice de aerodrom și de protecția navigației aeriene, precum și a sistemelor și echipamentelor de securitate aeronautică în desfășurarea de activități aeronautice civile	13-14
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 63 din 11 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37, 38 și ale art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 338/2002.....	4-6	1.388. — Ordin al ministrului apelor și protecției mediului privind constituirea și funcționarea colectivului de analiză tehnică la nivel central	14-15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 153/2002 privind organizarea și funcționarea Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153 din 7 noiembrie 2002 privind organizarea și funcționarea Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 15 noiembrie 2002.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 12 decembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 februarie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 24 martie 2003.
Nr. 101.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 153/2002 privind organizarea și funcționarea Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 153/2002 privind organizarea și funcționarea Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 21 martie 2003.
Nr. 158.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind eliberarea din funcție a unor judecători și procurori

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 99 alin. (1) și ale art. 133 alin. (1) din Constituția României, ale art. 58 alin. 1 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și ale art. 92 alin. 1 lit. a) și b) și ale art. 131 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 247 din 28 februarie 2003,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se eliberează din funcție judecătorii și procurorii prevăzuți în anexa la prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 19 martie 2003.
Nr. 149.

ANEXĂ

A. Eliberarea din funcție ca urmare a demisiei:

— doamna Anica-Doina Becuț	— judecător la Tribunalul Constanța, pe data de 5 martie 2003;
— domnul Valentin Cornel Lupu	— judecător la Tribunalul Giurgiu, pe data de 10 februarie 2003;
— domnul Arcadie Anastasescu	— judecător la Judecătoria Timișoara, pe data de 1 ianuarie 2003;
— domnul Ioan Nicolae Pălcuț	— judecător la Judecătoria Marghita, pe data de 11 februarie 2003;
— doamna Carmen Chirana Popi	— judecător la Judecătoria Constanța, pe data de 1 martie 2003;
— doamna Delia Emanuela Topoleanu	— judecător la Judecătoria Sectorului 5 București, pe data de 1 martie 2003;
— doamna Ildiko Ugron	— judecător la Judecătoria Gheorgheni, pe data de 1 martie 2003;
— doamna Reneta-Ingrid Petcu	— procuror la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, pe data de 27 ianuarie 2003;
— domnul Constantin-Eugen Iodăchescu	— procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, pe data de 15 februarie 2003;
— doamna Beatrice Ana-Maria Stătescu	— procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești, pe data de 3 februarie 2003.

B. Eliberarea din funcție ca urmare a pensionării sau încetării activității pensionarului reîncadrat:

— domnul Radu Alexandru Leșe	— judecător la Curtea Supremă de Justiție, pe data de 6 martie 2003, la cerere;
— domnul Benedict Hîrza	— judecător la Tribunalul Sălaj, pe data de 1 martie 2003, la cerere;
— doamna Elena Neagu	— judecător la Judecătoria Ploiești, pe data de 1 octombrie 2002, la cerere;
— domnul Valeriu Macovei	— procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău, pe data de 30 noiembrie 2002, la cerere;
— domnul Victor Pez	— procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Hunedoara, pe data de 1 ianuarie 2003, la cerere;
— domnul colonel magistrat Vasile Gheorghe Pantea	— procuror militar la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, pe data de 1 martie 2003, la cerere.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 63**

din 11 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37, 38 și ale art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 338/2002

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37, 38 și ale art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 338/2002, excepție ridicată, prin avocat, de Anca Jitaru în Dosarul nr. 480/M/2002 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, deoarece autoarea excepției critică, de fapt, soluția legislativă cuprinsă în vechea formulare a legii, care nu a fost preluată prin actul normativ modificator, Legea nr. 338/2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 480/M/2002, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37, 38 și ale art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2002**, excepție ridicată, prin avocat, de Anca Jitaru într-un litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale pentru condiționarea acordării indemnizației de maternitate și a indemnizației pentru creșterea copilului de existența unui stagiou de cotizare la asigurările sociale de cel puțin 6 luni în decursul celor 12 luni anterioare datei la care se solicită indemnizația. Consideră că acordarea acestor indemnizații numai în cazul îndeplinirii condiției privind stagioul de cotizare împiedică realizarea măsurilor de

protecție socială a muncii, a dreptului la concediul de maternitate plătit, a măsurilor de ocrotire specială a copiilor, a protecției speciale a persoanelor handicapate, precum și respectarea Constituției și a legilor, fiind contrară prevederilor art. 38 alin. (2), art. 43 alin. (2), art. 45 alin. (2), art. 46 și 51 din Constituție.

Tribunalul Brașov — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este nefondată, „deoarece art. 38 alin. (2), art. 43 alin. (2), art. 45 alin. (2) și art. 46 din Constituția României cuprind reglementări de principiu referitoare la unele drepturi fundamentale ale cetățenilor români, iar condițiile concrete în care aceștia pot beneficia de drepturile consfințite prin Legea fundamentală pot fi reglementate prin alte acte normative“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Condiționarea acordării indemnizației pentru creșterea copilului de realizarea unui stagiou de cotizare de cel puțin 6 luni în ultimele 12 luni reflectă aplicarea în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale a principiului contributivității. Întrucât, după modificarea textelor de lege criticate, este inclusă deja în stagiul de cotizare și perioada necontributivă, respectiv perioada în care persoana a beneficiat de indemnizație pentru maternitate și pentru îngrijirea copilului, aceste dispoziții legale nu mai sunt contrare prevederilor art. 43 alin. (2) și nici altor prevederi constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 37, 38 și ale art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, după modificarea lor prin Legea nr. 338/2002, nu contravin prevederilor constituționale. Textul actual al art. 98 alin. (2) recunoaște ca stagiou de cotizare și perioada necontributivă, dispărând astfel posibilitatea neconstituțională a refuzului acordării indemnizației de maternitate, respectiv a celei pentru îngrijirea copilului în cazul în care copilul se naște înainte de realizarea contribuției la asigurările sociale timp de cel puțin

6 luni, după ce părintele a beneficiat de indemnizație pentru copilul anterior născut. În acest sens, se invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 257/2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 37, 38 și ale art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000. Textele criticate au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 338/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002.

În motivarea excepției se face referire doar la dispozițiile art. 98 alin. (2), întrucât acestea cer stagiul de cotizare pentru acordarea indemnizației de maternitate și celei pentru îngrijirea copilului. Obiectul litigiului îl constituie pretenția de plată a acestor indemnizații și pentru nașterea și îngrijirea celui de-al doilea copil, născut înainte de data până la care mama, după ce a beneficiat de indemnizație pentru primul copil, să fi avut posibilitatea să realizeze un stagiul de cotizare de cel puțin 6 luni. Soluționarea cauzei depinde de dispozițiile art. 98 alin. (2) și numai acestea pot constitui obiectul excepției de neconstituționalitate. În urma modificării lor prin Legea nr. 338/2002 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aceste dispoziții au următoarea redactare:

„(2) Beneficiază de drepturile prevăzute la alin. (1) asigurații care în ultimele 12 luni anterioare producerii riscului au un stagiul de cotizare de cel puțin 6 luni, realizat în condițiile art. 37 și/sau în una sau mai multe dintre situațiile prevăzute la art. 38.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare următoarelor norme constituționale:

— Art. 38 alin. (2): *„Salariații au dreptul la protecția socială a muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repausul săptămânal,*

concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.“

— Art. 43 alin. (2): *„Cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asistență socială prevăzute de lege.“*

— Art. 45 alin. (2): *„Statul acordă alocații de stat pentru copii și ajutoare pentru îngrijirea copilului bolnav ori handicapat. Alte forme de protecție socială a copiilor și a tinerilor se stabilesc prin lege.“*

— Art. 46: *„Persoanele handicapate se bucură de protecție specială. Statul asigură realizarea unei politici naționale de prevenire, de tratament, de readaptare, de învățământ, de instruire și de integrare socială a handicapatilor, respectând drepturile și îndatoririle ce revin părinților și tutorilor.“*

— Art. 51: *„Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, deși, în mod formal, autorul acesteia a criticat textele legale în forma modificată prin Legea nr. 338/2002, din motivarea excepției de neconstituționalitate reiese faptul că acesta s-a referit la soluția legislativă anterioară modificării.

Într-adevăr, înaintea adoptării Legii nr. 338/2002, textul art. 98 alin. (2) era susceptibil de a fi interpretat în sensul că femeia care a beneficiat de indemnizație pentru îngrijirea copilului trebuie să își reia activitatea după expirarea perioadei în care s-a acordat indemnizația și să realizeze un stagiul de cotizare de cel puțin 6 luni pentru a putea beneficia de indemnizație de maternitate și pentru îngrijirea copilului următor, sens în care acest text de lege contravenea prevederilor art. 43 alin. (2) din Constituție. Actuala redactare a textului exclude însă posibilitatea unei asemenea interpretări, ceea ce face inexistent și motivul de neconstituționalitate. Datorită faptului că legea consideră ca stagiul de cotizare și perioada necontributivă, la nașterea celui de-al doilea copil părintele are dreptul la indemnizația de maternitate și la cea pentru îngrijirea copilului chiar dacă în perioada anterioară nu a cotizat la asigurările sociale, beneficiind de o indemnizație de aceeași natură.

Curtea constată, așadar, că dispozițiile art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, în forma modificată prin Legea nr. 338/2002, nu încalcă nici una dintre prevederile constituționale invocate. Textul de lege examinat prevede acordarea unor drepturi din fondurile de asigurări sociale de stat. Or, pentru ca o persoană să poată beneficia de aceste drepturi este justificată cerința ca persoana respectivă să îndeplinească toate condițiile prevăzute de lege, inclusiv cea referitoare la stagiul minim de cotizare sau la perioadele asimilate acestuia, conform legii.

Curtea Constituțională, fiind sesizată și anterior cu excepții de neconstituționalitate având obiect identic cu cel din prezenta cauză, pe baza considerentelor mai înainte prezentate, a respins excepțiile ca devenite inadmisibile, având în vedere că modificarea dispozițiilor legale criticate a intervenit în perioada cuprinsă între data ridicării excepției de neconstituționalitate și data soluționării acesteia (a se vedea Decizia nr. 217 din 11 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din

1 octombrie 2002 și Decizia nr. 257 din 24 septembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 16 octombrie 2002).

În prezenta cauză modificarea textului de lege criticat a intervenit anterior datei ridicării excepției de neconstituționalitate. Textul modificat nemaiconținând dispozițiile considerate ca fiind neconstituționale, potrivit prevederilor art. 23

alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, instanța judecătorească trebuia să respingă excepția ca fiind inadmisibilă, printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională. Întrucât instanța judecătorească nu s-a conformat acestor dispoziții legale, urmează ca excepția să fie respinsă, ca fiind inadmisibilă, de Curtea Constituțională.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată.

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37, 38 și ale art. 98 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 338/2002, excepție ridicată, prin avocat, de Anca Jitaru în Dosarul nr. 480/M/2002 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. **Nicolae Popa**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 86

din 27 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiva	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Nicolae Laza în Dosarul nr. 609/2002 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal și asistat de avocat cu delegație la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 430C/2002, nr. 512C/2002, nr. 523C/2002 și nr. 540C/2002 care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Vincze Ferenc în Dosarul

nr. 10.964/2002 al Judecătoriei Cluj-Napoca, de Sorin Diaconescu și Georgeta Belciug în Dosarul nr. 3.577/2002 al Tribunalului București — Secția a II-a penală, de Florin Vișan în Dosarul nr. 3.352/2002 al Tribunalului Sălaj — Secția penală, respectiv de Petru Radu și Elena Ionete în Dosarul nr. 548/2002 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal în Dosarul nr. 430C/2002 se constată lipsa autorului excepției, Vincze Ferenc, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La apelul nominal în Dosarul nr. 512C/2002 se prezintă unul dintre autorii excepției, Sorin Diaconescu, lipsă fiind celălalt autor al excepției, Georgeta Belciug, precum și părțile Monica Lica și Ileana Cristina Florea, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La apelul nominal în Dosarul nr. 523C/2002 se prezintă autorului excepției, Florin Vișan, personal și asistat de avocat cu delegație la dosar, lipsă fiind părțile Ministerul de Interne, Spitalul Județean Sălaj și Clinica de Ortopedie și Traumatologie Cluj, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La apelul nominal în Dosarul nr. 540C/2002 se prezintă unul dintre autorii excepției, Petru Radu, precum și părțile Ștefana Ene și Marius Ene, lipsă fiind celălalt autor al excepției, Elena Ionete, precum și partea Societatea

Comercială „Pasajul Universității” — S.A., față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție chestiunea conexării dosarelor sus-menționate, având în vedere conținutul identic al excepțiilor ridicate. Părțile prezente, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea, față de dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 430C/2002, nr. 512C/2002, nr. 523C/2002 și nr. 540C/2002 la Dosarul nr. 426C/2002, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul părților.

Nicolae Laza, prin avocat, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, având în vedere că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543/2002 instituie o discriminare pe criterii aleatorii, prin care se încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 20 alin. (2), ale art. 21, ale art. 24, precum și prevederile art. 9, 10 și 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 2 paragraful 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Sorin Diaconescu solicită admiterea excepției astfel cum a fost argumentată în fața instanței de judecată.

Florin Vișan, prin avocat, solicită admiterea excepției, susținând că dispozițiile criticate încalcă principiile neretroactivității legii și egalității cetățenilor în fața legii, prevăzute de art. 15 alin. (2), respectiv de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Petru Radu solicită admiterea excepției pentru motivele arătate în formularea acesteia în fața instanței de judecată.

Ștefana Ene și Marius Ene solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției, deoarece Constituția nu prevede „un drept de grațiere”. Astfel, o lege de grațiere nu reprezintă o dezvoltare a normelor constituționale și, ca atare, nu se poate susține că dispozițiile criticate încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 22 octombrie 2002, din 15 octombrie 2002, din 20 noiembrie 2002, din 4 decembrie 2002 și din 18 noiembrie 2002, pronunțate în dosarele nr. 609/2002 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală, nr. 10.964/2002 al Judecătoriei Cluj-Napoca, nr. 3.577/2002 al Tribunalului București — Secția a II-a penală, nr. 3.352/2002 al Tribunalului Sălaj — Secția penală, respectiv nr. 548/2002 al Judecătoriei Sectorului 3 București, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni**, excepție ridicată de Nicolae Laza, de Vincze Ferenc, de Sorin Diaconescu și Georgeta

Belciug, de Florin Vișan, respectiv de Petru Radu și Elena Ionete în cadrul unor cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate instituie „principiul discriminării cetățenilor în funcție de faza procesuală în care se află”, contravenind astfel art. 16 alin. (1) din Constituție. De asemenea, consideră că prin modul în care sunt formulate dispozițiile legale criticate se încalcă și prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la apărare, deoarece persoanele eventual beneficiare ale Legii nr. 543/2002 nu se vor mai putea adresa instanțelor fără a exista o amenințare „constând în pierderea beneficiului legii de grațiere”, ajungându-se la concluzia că este mult mai eficientă renunțarea la apărare decât exercitarea dreptului la apărare și încălcându-se astfel și principiul potrivit căruia nimănui nu i se poate înrăutăți situația în propria cale de atac.

Pe de altă parte, autorii excepției susțin, de asemenea, și încălcarea principiului neretroactivității legii, cu excepția legii penale mai favorabile, prevăzută de prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2).

Autorii excepției consideră că aplicarea legii grațierii, așa cum a fost reglementată, contravine în mod vădit și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la interpretarea principiului egalității în fața legii, conform căreia „măsurile legislative pe care un stat parte la Convenție le ia pot institui tratamente juridice distincte între categorii diferite de persoane, dacă ele au o justificare obiectivă și rezonabilă”, ceea ce nu există în privința Legii nr. 543/2002.

Instanțele judecătorești în fața cărora s-a ridicat excepția de neconstituționalitate au exprimat următoarele opinii:

Curtea Supremă de Justiție — Secția penală apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, deoarece grațierea este o măsură de clemență, iar condițiile de acordare și aplicare a acesteia sunt stabilite de autoritatea emitentă. Cerința existenței unei hotărâri definitive la data intrării în vigoare a legii de grațiere nu instituie o inegalitate și nici nu încalcă celelalte prevederi constituționale invocate de autorul excepției.

Judecătoria Cluj-Napoca apreciază că „dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543/2002 ar putea fi, la prima vedere, neconstituționale, întrucât se aplică doar pedepselor stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și ar încălca art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, deoarece s-ar putea ivi situații în care persoane care au comis, în aceeași zi, fapte prevăzute de legea penală, să beneficieze de actul de clemență, dacă îndeplinesc și alte condiții stabilite de lege, iar alte persoane să nu beneficieze de grațiere, datorită unor împrejurări care nu depind de persoana celui condamnat [...]”. Pe de altă parte, instanța de judecată arată că inculpatul nu poate invoca neconstituționalitatea dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 deoarece nu a fost condamnat, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Tribunalul București — Secția a II-a penală apreciază că măsura grațierii, fiind o cauză personală de înlăturare sau de modificare a executării pedepsei, tratamentul juridic diferențiat, chiar în cazuri identice, este justificat, nefiind încălcate prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție și nici pactele și tratatele internaționale la care România este parte. Aplicarea grațierii numai pedepselor și măsurilor stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive până la data publicării legii de grațiere, chiar dacă poate crea situații inechitabile, acest tratament diferențiat poate fi criticat sub aspectul rațiunilor de politică penală avute în vedere de legiuitor, dar nu sub aspectul încălcării prevederilor constituționale.

Tribunalul Sălaj — Secția penală a formulat opinia în sensul că dispozițiile criticate contravin principiului neretroactivității legii, deoarece nu se aplică și persoanelor condamnate prin hotărâri judecătorești nedefinitive, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 543/2002. În ceea ce privește susținerile autorului referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, instanța apreciază că acestea sunt neîntemeiate, deoarece textul criticat nu conține nici o discriminare între cei condamnați prin hotărâri judecătorești definitive.

Judecătoria Sectorului 3 București apreciază că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543/2002 contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii, deoarece se creează diferențe de tratament între persoane aflate în situații identice din punct de vedere juridic. Chiar dacă stabilirea criteriilor de acordare a grațierii colective aparține legiuitorului, acesta nu poate institui criterii contrare prevederilor constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât acestea nu instituie privilegii și discriminări, ci respectă criteriile egalității în drepturi prevăzute de art. 4 din Constituție, invocând în acest sens Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994. De asemenea, consideră că neîndeplinirea în privința autorului excepției a condiției existenței unei hotărâri definitive pentru a beneficia de măsura de clemență acordată de Legea nr. 543/2002 nu echivalează cu încălcarea vreunui drept. Cu privire la susținerile autorului potrivit cărora dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la apărare, „apreciem că art. 8 din Legea nr. 543/2002, prin obiectul său de reglementare, constând în stabilirea unui criteriu privind acordarea și aplicarea grațierii, nu încalcă drepturile recunoscute și garantate de art. 21 și art. 24 din Constituție“. Totodată, nu se poate susține că dispozițiile criticate contravin dreptului la un

proces echitabil, prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece acesta „presupune judecarea cauzei în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială care va hotărî, în materie penală, asupra temeiniciei acuzației îndreptate împotriva sa“.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece, chiar dacă grațierea prevăzută de Legea nr. 543/2002 este un act de voință politică, un act de clemență, iar criteriile pe baza cărora se acordă aceasta aparțin în exclusivitate autorităților, legiuitorul „trebuie să aibă în vedere marile principii constituționale peste care nu se poate trece“. Astfel, apreciază că dispozițiile criticate încalcă atât principiul egalității cetățenilor în fața legii, cât și principiul neretroactivității legii, care prevede că legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile. „Aplicarea dispozițiilor criticate depinzând de momentul publicării în Monitorul Oficial și de caracterul definitiv al hotărârilor judecătorești, lipsește de tratamentul juridic mai blând atât pe cei identificați care, din varii motive, nu au fost încă definitiv condamnați, cât și pe cei care vor fi identificați în viitor.“

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543 din 1 octombrie 2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 4 octombrie 2002, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 8: *„Dispozițiile prezentei legi privesc pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate până la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.“*

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 15 alin. (2): *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.“;*

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;*

— Art. 20 alin. (2): *„Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului,*

la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementărilor internaționale.”;

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

De asemenea, în susținerea excepției, autorii acesteia invocă și următoarele prevederi din acte internaționale:

Declarația Universală a Drepturilor Omului:

— Art. 9: „Nimeni nu trebuie să fie arestat, deținut sau exilat în mod arbitrar.”;

— Art. 10: „Orice persoană are dreptul în deplină egalitate de a fi audiată în mod echitabil și public de către un tribunal independent și imparțial care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.”;

— Art. 11: „1. Orice persoană acuzată de comiterea unui act cu caracter penal are dreptul să fie presupusă nevinovată până când vinovăția sa va fi stabilită în mod legal în cursul unui proces public în care i-au fost asigurate toate garanțiile necesare apărării sale.

2. Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care nu constituiau, în momentul când au fost comise, un act cu caracter penal conform dreptului internațional sau național. De asemenea, nu se va aplica nici o pedeapsă mai grea decât aceea care era aplicabilă în momentul când a fost săvârșit actul cu caracter penal.”

Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice:

— Art. 2 paragraful 3: „Statele părți la prezentul pact se angajează:

a) să garanteze că orice persoană ale cărei drepturi sau libertăți recunoscute în prezentul pact au fost violate va dispune de o cale de recurs efectivă, chiar atunci când încălcarea a fost comisă de persoane acționând în exercițiul funcțiilor lor oficiale;

b) să garanteze că autoritatea competentă, judiciară, administrativă ori legislativă, sau orice altă autoritate competentă potrivit legislației statului, va hotărî asupra drepturilor persoanei care folosește calea de recurs, și să dezvolte posibilitățile de recurs jurisdicțional;

c) să garanteze că autoritățile competente vor da urmare oricărui recurs care a fost recunoscut ca justificat.”

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale:

— Art. 6: „1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția

vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Grațierea este o măsură de clemență care constă în iertarea unui condamnat de executarea în tot sau în parte a pedepsei ori în comutarea pedepsei într-una mai ușoară. Din punct de vedere al persoanelor cărora li se aplică, grațierea este individuală, caz în care se acordă de Președintele României, conform art. 94 lit. d) din Constituție, și colectivă, caz în care se acordă prin lege organică, de către Parlament, conform prevederilor constituționale ale art. 72 alin. (3) lit. g).

Pe lângă deosebirea de emitent, o altă diferență esențială între cele două forme ale grațierii este rațiunea pentru care acestea sunt acordate. Dacă în cazul grațierii individuale Președintele României are în vedere, cel mai adesea, rațiuni umanitare, izvorâte din circumstanțe deosebite în care se găsește condamnatul sau în care a săvârșit fapta, în cazul grațierii colective sunt preponderente rațiunile de realizare a unei politici penale și sociale față de o anumită categorie de condamnați pentru infracțiuni ce nu prezintă un pericol social ridicat și care au dat dovezi temeinice de îndreptare, oferindu-li-se acestora posibilitatea de a beneficia de clemența legiuitorului. Pe lângă aceste considerente sociale, grațierea colectivă are în vedere adesea și reducerea numărului de persoane condamnate care vor rămâne în continuare în penitenciare, precum și diminuarea supraaglomerării unităților din sistemul penitenciar.

Așa fiind, grațierea colectivă creează, printr-un act normativ cu aplicabilitate generală, premisa îndreptării comportamentului social al unei întregi categorii de condamnați. Legea de grațiere este impersonală, spre deosebire de decretul Președintelui României, care se aplică uneia sau mai multor persoane individualizate. Sfera de aplicare a legii de grațiere se face prin stabilirea unor criterii obiective, care se pot referi la natura infracțiunilor săvârșite, durata pedepselor, existența stării de recidivă sau la situația personală a condamnaților, spre exemplu la conduita și vârsta acestora sau la starea lor de sănătate. Cu toate că stabilirea acestor criterii este atributul exclusiv al legiuitorului, actul normativ de grațiere trebuie să respecte prevederile constituționale și principiile de drept general valabile.

Astfel, din textul Legii nr. 543/2002 rezultă că beneficiul grațierii este acordat persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii de până la 5 ani inclusiv, aceluia sancționată cu amendă penală, precum și minorilor internați în centre de reeducare. Art. 4 din lege prevede infracțiunile pentru săvârșirea cărora condamnații nu pot beneficia de măsura grațierii, datorită pericolului ridicat pe care aceste infracțiuni îl prezintă pentru societate. De asemenea, nu vor fi iertați de pedeapsă condamnații pentru infracțiuni săvârșite în stare de recidivă sau cei care sunt recidiviști prin condamnări anterioare și cei care s-au sustras de la executarea pedepsei.

În ceea ce privește criteriul de acordare a grațierii colective instituit în art. 8 din Legea nr. 543/2002, și anume existența unei „hotărâri judecătorești definitive pronunțate până la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I”, Curtea reține că acesta este determinat de o serie de elemente neprevăzute și neimputabile persoanei condamnate. Astfel, indiferent de data comiterii unei fapte prevăzute de legea penală, durata procesului penal și finalizarea acestuia depind adesea de o serie de factori cum sunt gradul de operativitate a organelor judiciare, incidente legate de îndeplinirea procedurii de citare, exercitarea sau neexercitarea căilor de atac prevăzute de lege și alte împrejurări care pot să întârzie soluționarea cauzei.

Curtea constată că stabilirea unui asemenea criteriu, aleatoriu și exterior conduitei persoanei condamnate, de care depinde acordarea clemenței, este în contradicție cu principiul egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, conform căruia, în situații egale, tratamentul juridic aplicat nu poate fi diferit. Fiind o lege, actul prin care se acordă grațierea trebuie să se aplice tuturor persoanelor care, aflate în aceeași situație, pot beneficia de iertarea pedepsei.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă (a se vedea Cauza *Marckx contra Belgiei*, 1975).

Or, sub aspectul incidentului actului de clemență colectivă, toți infractorii care au comis infracțiunii de aceeași categorie, anterior datei intrării în vigoare a legii, se află într-o situație identică, data condamnării lor definitive neavând nici o semnificație în ceea ce privește stabilirea unui tratament juridic diferențiat, întrucât aceasta depinde de factori străini conduitei procesuale a infractorilor. Spre exemplu, în cazul a doi coautori este posibil ca unul să fie condamnat printr-o hotărâre judecătorească până la data publicării Legii nr. 543/2002 în Monitorul Oficial al României, Partea I, și să beneficieze astfel de grațiere; celălalt coautor, nefiind condamnat, din varii motive, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, nu va putea beneficia de actul de clemență, ceea ce conduce la o inegalitate de tratament juridic.

Curtea constată că, sub aspectul examinat, criteriul obiectiv în baza căruia se acordă beneficiul grațierii colective

poate fi determinat numai de săvârșirea faptei penale până la data intrării în vigoare a actului normativ de grațiere ori până la o altă dată anterioară, stabilită de lege, cum ar fi, spre exemplu, data inițierii proiectului de lege. Această concluzie se impune și din aplicarea principiului activității legii penale, reglementat în art. 10 din Codul penal, atât incriminarea, cât și aplicarea pedepsei fiind determinate de momentul comiterii infracțiunii. Or, art. 8 din Legea nr. 543/2002 nu respectă aceste principii.

Curtea observă că aplicarea actului de grațiere colectivă în funcție de data săvârșirii faptei a fost consacrată de legiuitor și în Legea nr. 137/1997 privind grațierea unor pedepse, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 25 iulie 1997, care, la art. 11, prevede că „Dispozițiile prezentei legi se aplică numai faptelor comise până la data de 26 mai 1997”. Această lege, ca și celelalte acte normative de grațiere anterioare, reflectă voința constant exprimată de legiuitor de-a lungul timpului, în sensul că de grațiere trebuie să beneficieze cei care au comis fapte penale anterior publicării legii, indiferent de momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

De asemenea, în Proiectul de lege privind grațierea unor pedepse, înaintat de Guvern, care a fost adoptat de Parlament sub forma Legii nr. 543/2002, se prevedea că măsura grațierii se va aplica pedepselor stabilite pentru infracțiuni săvârșite până la o anumită dată, nefăcându-se mențiune despre data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

De principiu, dacă o lege de grațiere intră în vigoare anterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, grațierea își produce efectele de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești. Aceasta este, de altfel, și soluția consacrată de legiuitorul român în legea-cadru privind grațierea și procedura grațierii [a se vedea art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 16 octombrie 2002].

În ceea ce privește celelalte critici de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate nu încalcă prevederile constituționale privind liberul acces la justiție și dreptul la apărare și nici reglementările internaționale invocate de autorii excepției.

Având în vedere toate considerentele expuse, Curtea constată că referirea la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de condamnare, prevăzută în textul criticat, creează premisele unei discriminări între persoane care, deși se găsesc în situații obiectiv identice, beneficiază de un tratament juridic diferit, ceea ce contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Față de cele mai sus arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni și constată că acestea sunt neconstituționale întrucât limitează aplicarea legii la pedepse, măsuri și sancțiuni stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive până la data intrării în vigoare a legii,

excluzând pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate ulterior pentru fapte săvârșite până la această dată. Excepția a fost ridicată de Nicolae Laza în Dosarul nr. 609/2002 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală, de Vincze Ferenc în Dosarul nr. 10.964/2002 al Judecătorei Cluj, de Sorin Diaconescu și Georgeta Belciug în Dosarul nr. 3.577/2002 al Tribunalului București — Secția a II-a penală, de Florin Vișan în Dosarul nr. 3.352/2002 al Tribunalului Sălaj — Secția penală, respectiv de Petru Radu și Elena Ionete în Dosarul nr. 548/2002 al Judecătorei Sectorului 3 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

★

OPINIE SEPARATĂ

1. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002, ridicată în fața instanțelor judecătorești înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare, era inadmisibilă, deoarece soluționarea cauzei penale respective nu depindea de existența unei legi de grațiere sau de vreo dispoziție din aceasta. Fiind ridicată cu încălcarea prevederilor art. 23 alin. (1), instanța trebuia să o respingă printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională [art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată], iar atunci când, deși nelegal, Curtea Constituțională a fost totuși sesizată cu o astfel de excepție, trebuia să o respingă ea însăși ca inadmisibilă.

Contrar dispozițiilor legale menționate, prin Deciziile nr. 86 și 89 din 27 februarie 2003, adoptate cu majoritate de voturi, Curtea Constituțională nu numai că s-a declarat legal sesizată cu o astfel de excepție, dar a admis-o statuând că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543/2002 sunt neconstituționale, întrucât limitează aplicarea legii la pedepse, măsuri și sancțiuni aplicate prin hotărâri judecătorești rămase definitive până la data intrării în vigoare a legii, excluzând pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate ulterior pentru fapte săvârșite până la această dată. Altfel exprimat, potrivit deciziilor Curții, textul art. 8 ar fi fost constituțional dacă ar fi prevăzut că dispozițiile Legii nr. 543/2002 privesc nu numai pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate prin hotărâri judecătorești definitive până la data publicării legii, dar și pedepsele, măsurile și sancțiunile viitoare ce urmează să fie aplicate pentru infracțiuni săvârșite până la data intrării în vigoare a legii, chiar dacă autorii acestor infracțiuni nu fuseseră încă descoperiți și prinși ori procesul penal pornit împotriva lor se afla în faza urmăririi penale sau a judecății.

2. După părerea noastră, aceste decizii ale Curții Constituționale nu au suport în dispozițiile constituționale și legale în vigoare, fiind în contradicție cu acestea. De asemenea, soluția propusă este în dezacord cu tezele și conceptele general acceptate cu privire la grațiere ca instituție de drept constituțional privind politica penală. Astfel, deși dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543/2002 exprimă fără echivoc voința Parlamentului, bazată pe prevederile art. 72 alin. (3) lit. g) din Constituție, de a grația numai pedepsele și alte sancțiuni aplicate prin hotărâri judecătorești rămase

definitive până la publicarea legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin deciziile Curții Constituționale această voință a legiuitorului este considerată neconstituțională și se propune un alt criteriu de determinare a obiectului grațierii decât acela impus de lege. Prin aceasta însă Curtea Constituțională se substituie voinței Parlamentului, modificând și completând dispoziția legală supusă controlului de constituționalitate, ceea ce contravine dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia, în exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului.

În susținerea acestei soluții contrare legii, se invocă, de către majoritate, încălcarea principiului constituțional al egalității în fața legii și autorităților [art. 16 alin. (1)]. Acest argument este însă specios și nu are legătură cu instituția grațierii. Este de subliniat, în primul rând, că nu există un drept constituțional la grațiere. Constituția nu prevede vreun drept la grațiere, ci prevede, în cazul grațierii colective, dreptul Parlamentului de a acorda, prin lege organică, amnistia sau grațierea colectivă, ca măsuri excepționale determinate de rațiuni de politică penală și avându-se în vedere interesele generale ale societății, iar nu interesele indivizilor care beneficiază de aceste măsuri. Neexistând un drept la grațiere, nu se poate vorbi de inegalitate în acordarea grațierii. În al doilea rând, despre încălcarea principiului egalității nu se poate vorbi decât în legătură cu prevederile art. 4 alin. (2) din Constituție, referitoare la criteriile în raport cu care poate exista discriminare. Or, prevederile art. 8 din Legea nr. 543/2002 statuează că dispozițiile acestei legi de grațiere privesc pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate prin hotărâri judecătorești definitive, pronunțate până la data publicării ei, fără vreo discriminare în raport cu criteriile prevăzute în art. 4 alin. (2) din Constituție: *rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică sau origine socială*. Singura condiție pe care legea o cere este aceea ca pedepsele sau alte sancțiuni să fi fost aplicate prin hotărâri rămase definitive până la data publicării legii, condiție ce ține, pe de o parte, de însuși conceptul de grațiere, ca măsură ce poate interveni numai după ce justiția s-a pronunțat definitiv, iar pe de altă parte, de dreptul

constituțional al Parlamentului, în cazul grațierii colective, sau al Președintelui României, în cazul grațierii individuale, de a decide asupra grațierii și implicit asupra criteriilor de determinare a categoriilor de condamnați care beneficiază de grațiere, fără a putea fi cenzurat de altă autoritate și cu atât mai puțin de Curtea Constituțională.

3. Deciziile Curții Constituționale, la care ne referim, sunt însă contrare nu numai dispozițiilor legale menționate, dar vin în contradicție cu însăși natura juridică a grațierii ca instituție de drept constituțional. Este unanim admis că grațierea, ca măsură de clemență, constând în iertarea de executare, în totul sau în parte, a pedepsei sau în înlocuirea acesteia cu alta mai ușoară, aparține șefului statului. Constituția României din 1991 a prevăzut printre atribuțiile Președintelui României acordarea grațierii individuale [art. 94 lit. d)], iar printre atribuțiile Parlamentului, acordarea grațierii colective [art. 72 alin. (3) lit. g)]. Fie individuală, fie colectivă, grațierea nu poate privi decât pedepse sau alte sancțiuni aplicate prin hotărâri judecătorești executorii sau în curs de executare la data publicării decretului sau, respectiv, a legii de grațiere. În condițiile separației puterilor și ale statului de drept, grațierea nu poate privi decât pedepse definitiv aplicate executorii sau în curs de executare, iar nu pedepse ce urmează să fie aplicate. Altfel, ar avea loc o intervenție a autorităților care acordă grațierea în activitatea autorității judecătorești.

Prevederile art. 8 din Legea nr. 543/2002 respectă întru totul aceste principii, precum și, așa cum s-a arătat, toate dispozițiile și principiile Constituției, care nu conțin nici o condiție cu privire la modul de acordare a grațierii sau la criteriile de stabilire a pedepselor ce urmează să fie grațiate. Dimpotrivă, deciziile Curții Constituționale impunând Parlamentului un alt criteriu de determinare a pedepselor supuse grațierii sunt contrare și prevederilor constituționale privitoare la grațiere. Ele constituie o depășire a atribuțiilor Curții Constituționale ca instanță de control al constituționalității legilor, ceea ce pune sub semnul îndoielii autoritatea acestora.

Se invocă în motivarea deciziilor și o așa-numită tradiție în acordarea grațierii colective, care privea pe toți infractorii care săvârșiseră infracțiuni până la data publicării actului de grațiere. Se ignoră însă faptul că această „tradiție“ s-a format în timpul regimului totalitar comunist, care nu recunoștea principiul separației puterilor în stat. Sub imperiul Constituției de la 1923 și al Codului penal de la 1936, acest mod de acordare a grațierii era necunoscut. Grațierea nu putea fi acordată decât celor condamnați definitiv la data actului de grațiere, iar Curtea de Casație a statuat în mod constant că nu pot beneficia de grațiere decât condamnații definitiv la data publicării decretului de grațiere, oricare ar fi fost împrejurările care au făcut ca hotărârea de condamnare să nu rămână definitivă până la acea dată. Astfel, s-a statuat că, „În conformitate cu dispozițiunile art. 1 din Decretul de grațiere nr. 535 din

6 iunie 1935, beneficiază de clemența regală acei condamnați prin hotărâri definitive la data publicării acestui decret în Monitorul Oficial, adică la 7 iunie 1935. Când se constată însă că decizia Curții de fond pusă în executare nu rămăsese definitivă la această dată, căci ea fusese atacată cu recurs — făcut fără îndeplinirea dispozițiilor art. 422 proc. pen. — care suspendase executarea și care a fost soluționat deabia la 18 iunie 1935 (când a fost respins ca neregulat introdus, din cauza neîndeplinirii dispozițiilor art. 422 proc. pen.), deci posterior decretului de grațiere, urmează a decide că dispozițiunile menționatei decret de grațiere nu-și pot găsi aplicațiunea, și că deci faptul nu intră în grațiere“ (Cas. II 1.169/1936). De asemenea, s-a statuat că, „Un decret de grațiere constituind un suveran act de guvernământ, care intră în atributul exclusiv al Șefului Statului, nu poate fi cenzurat de instanțele judecătorești, decât în ce privește modul de aplicațiune a dispozițiilor pe care le cuprinde, iar nu și dacă cele cuprinse în el sunt sau nu în totul conform cu legile existente“ (Cas. II Nr. 3.347/1934). În fine, s-a decis că „Dispozițiile decretului de grațiere din 10 Mai 1932 privesc numai pe cei condamnați la pedepse pronunțate prin hotărâri definitive și irevocabile până la data publicării lui. Opoziție anulată după data decretului, — inculpatul nu poate beneficia de dispozițiile lui, deoarece opoziția are de efect de a suspenda efectul hotărârii condamnării și o face deci să nu rămână definitivă“ (Cas. II Nr. 2.451/1934). (Codul penal „Regele Carol II“ adnotat, vol. I, Editura Librăriei SOCEC, București, 1937, p. 439).

Aceasta era „tradiția“ statului de drept. Dimpotrivă, în condițiile statului totalitar, decretele de grațiere ale fostului președinte sau ale fostului consiliu de stat se refereau nu la pedepsele definitiv aplicate de justiție, ci la pedepsele ce urmau să fie aplicate persoanelor care săvârșiseră infracțiuni până la data publicării actului de clemență. Acest amestec în domeniul justiției nu era surprinzător în acele condiții, după cum a părut ca surprinzător faptul că printr-un astfel de decret al fostului consiliu de stat prezidat de fostul președinte (Decretul nr. 11/1988) s-a dispus amnistierea tuturor infracțiunilor pentru care s-a aplicat pedeapsa cu închisoare până la 10 ani inclusiv, și aceasta numai pentru a se putea reduce numărul persoanelor aflate în evidența cazierului judiciar.

Este evident că nu această „tradiție“ este compatibilă cu statul de drept, ci aceea interbelică, pe care Legea nr. 543/2002 o reia pentru prima oară după revoluție, folosind instituția grațierii în perfect acord cu natura juridică a acesteia. De aceea, este cu atât mai regretabil că o așa-zisă tradiție formată în condițiile statului totalitar este invocată în motivarea unor decizii ale Curții Constituționale care vin în contradicție, așa cum s-a arătat, nu numai cu legea, dar cu însăși Constituția.

JUDECĂTOR,

prof. univ. dr. **Costică Bulai**

OPINIE CONCURRENTĂ

Împreună cu ceilalți membri ai Curții, care constată că textul de lege ce formează obiectul excepției este neconstituțional, considerăm că limitarea în timp a efectelor legii de grațiere în funcție de hotărârile judecătorești rămase definitive până la data intrării sale în vigoare este de natură să determine un tratament juridic diferit față de persoane aflate în aceeași situație, încălcându-se astfel prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Chiar dacă legea de grațiere colectivă are, prin natura ei, caracterul unui act de clemență, la latitudinea autorității legiuitoare, voința legiuitorului nu este cu totul nelimitată, căci în statul de drept, în care Constituția consacră principiul egalității în fața legii, orice diferență de tratament juridic între persoane aflate în situații egale nu se poate justifica decât pe baza unor criterii obiective și raționale.

Or, adoptarea criteriului prevăzut în art. 8 din Legea nr. 543/2002 nu ține seama de faptul că în numeroase cazuri durata proceselor și data rămânerii definitive a

hotărârilor nu depind numai de atitudinea persoanei trimise în judecată sau de situații de natură obiectivă, ci se datorează unor alte împrejurări, care țin de organizarea justiției, de gradul de încărcare a rolurilor instanțelor judecătorești ori de exercitarea căilor de atac în conformitate cu art. 128 din Constituție și art. 14 alin. 5 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Considerăm însă că nu Curtea Constituțională, ci legiuitorul pozitiv — Parlamentul României — trebuie să stabilească acele criterii obiective și raționale de care să depindă aplicarea legii în cauză.

În consecință, nu putem achiesă la stabilirea prin Decizia Curții Constituționale a criteriului de aplicare a legii de grațiere în funcție de data comiterii faptei, deoarece stabilirea condițiilor de aplicare a legii este de competența exclusivă a legiuitorului, iar nu de cea a instanței de contencios constituțional.

Judecător,
Nicolae Cochinescu

Judecător,
Constantin Doldur

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE, TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

privind utilizarea echipamentelor, instalațiilor, utilajelor și mijloacelor tehnice de aerodrom și de protecția navigației aeriene, precum și a sistemelor și echipamentelor de securitate aeronautică în desfășurarea de activități aeronautice civile

În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, în temeiul prevederilor art. 12 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 197/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 130/2000, republicată, precum și ale art. 3 pct. 6 și 31 și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței emite următorul ordin:

Art. 1. — În desfășurarea de activități aeronautice civile agenții aeronautici civili sunt obligați să utilizeze numai echipamente, instalații, utilaje și mijloace tehnice de aerodrom și de protecția navigației aeriene autorizate de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română (A.A.C.R.), precum și sisteme și echipamente de securitate aeronautică (control de securitate, control acces și detecție) avizate de Direcția generală de servicii transport aerian și aeroporturi (D.G.S.T.A.A.), ca fiind conforme cu cerințele specifice, având starea tehnică și de întreținere corespunzătoare asigurării celui mai înalt grad de siguranță și

securitate a activităților și fiind deservite de personal calificat și autorizat.

Art. 2. — Începând cu data prezentului ordin specificațiile tehnice ale echipamentelor, instalațiilor, utilajelor și mijloacelor tehnice de aerodrom și de protecția navigației aeriene care urmează a fi achiziționate de agenții economici în scopul desfășurării de activități aeronautice civile vor fi avizate obligatoriu de către A.A.C.R., iar specificațiile tehnice ale sistemelor și echipamentelor de securitate aeronautică de către D.G.S.T.A.A., înainte de

contractarea sau luarea lor în proprietate pe altă cale legală.

Art. 3. — D.G.S.T.A.A. și A.A.C.R., potrivit competențelor ce le revin, vor analiza și vor emite avize favorabile numai pentru specificațiile tehnice care corespund cerințelor normelor tehnice naționale și standardelor internaționale în domeniu.

Art. 4. — În termen de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin A.A.C.R. va elabora și va supune aprobării un proiect de reglementare de aeronautică civilă privind condițiile minime necesare a fi îndeplinite de către agenții aeronautici civili în vederea avizării pentru achiziționare și autorizării pentru exploatare a echipamentelor, utilajelor și mijloacelor tehnice de aerodrom și de protecția navigației aeriene.

Art. 5. — În cadrul inspecțiilor, controalelor și auditurilor efectuate la agenții aeronautici civili în vederea emiterii sau prelungirii autorizației sau în vederea supravegherii menținerii condițiilor de autorizare, D.G.S.T.A.A. și A.A.C.R., potrivit competențelor, vor verifica toate echipamentele, instalațiile, utilajele și mijloacele tehnice de aerodrom și sis-

temele și echipamentele de securitate aeronautică (control de securitate, control acces și detecție) aflate în exploatare la data emiterii prezentului ordin și vor dispune retragerea din folosire a celor care nu corespund cerințelor tehnice specifice și afectează siguranța activității aeronautice.

Art. 6. — D.G.S.T.A.A., A.A.C.R., toate aeroporturile din România, Regia Autonomă „Administrația Română a Serviciilor de Trafic Aerian” — ROMATSA și toți agenții aeronautici civili care utilizează echipamente, instalații, utilaje și mijloace tehnice de aerodrom și de protecția navigației aeriene, sisteme și echipamente de securitate aeronautică (control de securitate, control acces și detecție) vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare după 60 de zile de la data publicării lui.

Art. 8. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin Ordinul ministrului transporturilor nr. 421 din 19 noiembrie 1996 își încetează aplicabilitatea.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Ileana Tureanu,
secretar de stat

București, 26 februarie 2003.
Nr. 274.

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI

O R D I N

privind constituirea și funcționarea colectivului de analiză tehnică la nivel central

În temeiul prevederilor Legii protecției mediului nr. 137/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în baza prevederilor art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 18 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 918/2002 privind stabilirea procedurii-cadru de evaluare a impactului asupra mediului și pentru aprobarea listei proiectelor publice sau private supuse acestei proceduri,

având în vedere prevederile Ordinului ministrului apelor și protecției mediului nr. 860/2002 pentru aprobarea Procedurii de evaluare a impactului asupra mediului și de emiterie a acordului de mediu, în baza Hotărârii Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului, cu modificările ulterioare,

ministrul apelor și protecției mediului emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se constituie colectivul de analiză tehnică la nivel central, pentru participarea autorităților publice centrale care au atribuții și răspunderi specifice în domeniul protecției mediului la procedura de evaluare a impactului asupra mediului și de emiterie a acordurilor de mediu.

(2) Colectivul de analiză tehnică astfel constituit este organism consultativ fără personalitate juridică ce funcționează pe lângă Ministerul Apelor și Protecției Mediului.

Art. 2. — (1) Colectivul de analiză tehnică se compune din reprezentanți ai:

- Ministerului Apelor și Protecției Mediului;
- Ministerului Industriei și Resurselor;
- Ministerului Dezvoltării și Prognozei;
- Ministerului Sănătății și Familiei;
- Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor;

— Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței;

— Ministerului Administrației Publice;

— Ministerului de Interne — Comandamentul pompierilor și protecției civile.

(2) Componenta nominală a colectivului de analiză tehnică este aprobată de președintele acestuia pe baza propunerilor formulate de conducătorii ministerelor respective.

(3) Membrii colectivului de analiză tehnică sunt reprezentați la nivel de director general sau director, după caz. În situațiile în care aceștia sunt în imposibilitatea de a participa, reprezentarea se face la nivel de consilier, împuternicit de secretarul de stat.

(4) În funcție de specificul proiectului supus procedurii de evaluare a impactului asupra mediului, componenta colectivului de analiză tehnică se poate lărgi cu reprezentanți

ai altor autorități publice centrale (Ministerul Culturii și Cultelor, Ministerul Educației și Cercetării, Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, Academia Română etc.).

(5) În funcție de ordinea de zi a reuniunii, oricare dintre membrii colectivului de analiză tehnică poate supune spre aprobare președintelui propunerea de participare, cu rol consultativ, a unor specialiști, cercetători și/sau cadre didactice universitare cu activitate recunoscută în domeniul respectiv, în vederea asigurării asistenței tehnice, științifice sau juridice suplimentare de care este nevoie.

Art. 3. — (1) Președintele colectivului de analiză tehnică este secretarul de stat pentru protecția mediului.

(2) În situațiile în care secretarul de stat pentru protecția mediului este în imposibilitatea de a-și exercita funcția de președinte al colectivului de analiză tehnică, acesta deleagă responsabilitățile și atribuțiile sale directorului general al Direcției generale de reglementare, autorizare, atestare mediu și gestiune a deșeurilor.

Art. 4. — (1) Colectivul de analiză tehnică participă la procedura de evaluare a impactului asupra mediului și de emiterie a acordului de mediu, pentru proiectele de investiții aferente activităților/instalațiilor cu impact semnificativ asupra mediului, aflate în competența de rezolvare a Ministerului Apelor și Protecției Mediului.

(2) Colectivul de analiză tehnică exercită următoarele atribuții:

a) participă la procedura de evaluare a impactului asupra mediului, pentru toate etapele de procedură prevăzute în legislația în vigoare, respectiv: etapa de încadrare a proiectului în procedura de evaluare a impactului asupra mediului, etapa de definire a domeniului evaluării și de realizare a raportului privind studiul de evaluare a impactului asupra mediului și etapa de analiză a calității raportului la studiul de evaluare a impactului asupra mediului;

b) participă la procesul de luare a deciziilor privind emiteria/respingerea motivată a acordurilor de mediu pentru activitățile/instalațiile cu impact semnificativ asupra mediului, aflate în competența Ministerului Apelor și Protecției Mediului;

c) solicită completări din perspectiva cerințelor specifice pentru domeniile relevante ale proiectului supus analizei;

d) poate solicita, după caz, expertizarea raportului la studiul de evaluare a impactului asupra mediului de către unități specializate, persoane fizice sau juridice atestate în acest scop;

e) participă la ședințele de dezbatere publică, după caz;

f) analizează evaluarea propunerilor publicului, realizată de titularul proiectului;

g) recomandă, prin consens, decizia finală.

Art. 5. — (1) Colectivul de analiză tehnică se întrunește obligatoriu în situațiile prevăzute de Ordinul ministrului apelor și protecției mediului nr. 860/2002 pentru aprobarea Procedurii de evaluare a impactului asupra mediului și de emiterie a acordului de mediu sau ori de câte ori este necesar, la solicitarea președintelui.

(2) Colectivul de analiză tehnică adoptă, la prima sa reuniune, regulamentul propriu de organizare și funcționare.

Art. 6. — (1) Direcția generală de reglementare, autorizare, atestare mediu și gestiune a deșeurilor asigură secretariatul colectivului de analiză tehnică.

(2) Atribuțiile și responsabilitățile secretariatului se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare al colectivului de analiză tehnică.

Art. 7. — (1) Ministerul Apelor și Protecției Mediului ia decizia finală asupra emiterii/respingerii motivate a acordului de mediu pentru proiectele de investiții aferente activităților/instalațiilor cu impact semnificativ asupra mediului, aflate în competența acestuia, luând în considerare punctele de vedere exprimate în cadrul colectivului de analiză tehnică și relevanța acestora, în funcție de competențele stabilite prin legislația de protecție a mediului în vigoare.

(2) Decizia finală a Ministerului Apelor și Protecției Mediului, argumentată, se transmite titularului activității și, spre informare, membrilor colectivului de analiză tehnică, în termen de 3 zile de la ședința colectivului.

(3) Informarea publicului asupra deciziei finale se face în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apelor și protecției mediului,
Petru Lificiu

București, 27 februarie 2003.
Nr. 1.388.

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2003
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Nr. anual de apariții	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
				Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	710	7.900.000	1.975.000	2.172.500	2.389.750	2.628.750
2.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*)	50	1.480.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	250	6.585.000	1.646.250	1.646.250	1.646.250	1.646.250
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	300	10.380.000	2.595.000	2.595.000	2.595.000	2.595.000
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	700	2.105.000	526.250	526.250	526.250	526.250
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	2.100	8.900.000	2.225.000	2.225.000	2.225.000	2.225.000
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	8.195.000	2.048.750	2.048.750	2.048.750	2.048.750
8.	Colecția Legislația României	4	2.070.000	517.500	569.250	626.150	688.750
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	12	3.450.000	862.500	948.750	1.043.600	1.147.950
10.	Repertoriul actelor normative	1	520.000	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	1	390.000	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	12	2.075.000	—	—	—	—

*) Cu excepția numerelor bis în care se publică acte cu un volum extins și care interesează doar un număr restrâns de utilizatori.

Publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ menționate la punctele 1–7 sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 19%, iar cele menționate la punctele 8–12 sunt scutite de T.V.A.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 772.66.87; 0745.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr.202A
(telefon/fax: 212.73.54)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, bd. Nicolae Grigorescu nr. 29A, bl. N22, ap. 38
(telefon/fax: 340.31.09)
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10,
(telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ CURIER PRESS — S.R.L. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ ELIDA — S.R.L. — Brașov, str. Bisericii Române nr. 92
(telefon/fax: 0268/47.74.64)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro